

oven i købet over for ret store grupper, som regeringen kalder lommer.

Den øvelse deltager Dansk Folkeparti jo gerne i. Det gør SF ikke. Vi kan nemlig sagtens både fastholde et samfund, der har et højt sikkerhedsniveau for overførselsindkomster, og som samtidig lader være med at lukke Danmark, ved at styrke den model, der er specielt dansk, nemlig et meget velorganiseret arbejdsmarked suppleret med nogle lokale enheder, hvor fagforeninger, arbejdsgivere, kommuner, arbejdsformidlinger arbejder sammen for ikke at få nogle utilsigtede konsekvenser.

Derfor også til indbydelsen fra regeringen: SF deltager meget gerne i en diskussion om, hvordan vi praktisk tilrettelægger det her.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):
Hr. Keld Albrechtsen som ordfører.

Keld Albrechtsen (EL):

Enhedslisten kan selvsagt ikke støtte Dansk Folkepartis forslag.

Vi har den opfattelse, som vi tilkendegav over for den daværende Nyrupregering, der jo hos Folketingets Europaudvalg søgte mandat til at godkende optagelsen på de vilkår, at Danmark ikke har en overgangsordning.

Det måtte vi fra Enhedslistens side naturligvis tage til efterretning, for man kan jo ikke have det sådan, at når lande bliver medlem af EU, så har borgerne ikke de samme rettigheder. Det er klart, at borgerne i EU må have de samme rettigheder, hvad enten det er de nye lande eller de gamle lande. Så derfor kan Dansk Folkepartis forslag ikke bruges til at løse de problemer, der er.

Kl. 19.45

For der er selvfølgelig nogle problemer. De problemer er jo ikke specielt knyttet til Østudvidelsen. De er snarere knyttet til, at vi har en arbejdsgiverside i Danmark og en regering, der er indstillet på at underminere fagbevægelsens rolle i samfundet, og som derfor svækker mulighederne for, når der kommer indvandrere til vores land, at sikre, at vi også får rimelige arbejds- og lønvilkår for dem og dermed, at de ikke underminerer det velfærdsniveau, som vi har her i Danmark.

Derfor må man også sige, at hvis befolkningen fortsat vælger at indsætte et flertal her i Folketinget af de tre partier, som i dag har flertallet, så vil dette her problem ikke i længden kunne løses. Det må man jo se i øjnene. For hvis det ene

folketingsvalg efter det andet går sådan, at de tre partier, der i dag har flertallet, bliver ved med at have det flertal, så vil det blive fagbevægelsens ruin, så vil det blive overenskomsternes ruin. Og så er det klart, at så vil det heller ikke kunne lykkes at løse de problemer, der findes i forbindelse med indvandret arbejdskraft f.eks. fra Østeuropa.

Derfor er den egentlige løsning på det her problem at udskifte regeringen og ved et kommende folketingsvalg at vælge en regering på basis af et andet flertal, som er indstillet på at sikre fagbevægelsens rettigheder. Det er den egentlige løsning på problemet.

Det er rigtig, som det har været nævnt – jeg tror, det var fru Charlotte Antonsen, der på et tidspunkt var inde på det – at der i forbindelse med tidligere EU-udvidelser ikke er kommet vældig store mængder af arbejdskraft til Danmark. Jeg tror i og for sig, at det vil blive en endnu mere udpræget kendsgerning i forbindelse med den EU-udvidelse, der foregår i øjeblikket, fordi Danmark jo desværre internationalt er blevet berygtet for at være et land, som ikke med et åbent sind modtager flygtninge og indvandrere.

Så derfor tror jeg ikke, der er nogen særlig grund til at frygte, at folk, der ikke befinder sig i den yderste nød, skulle søge til Danmark, for det, de jo har fået at vide, desværre, og jo med et vist grundlag i det flertal der er i Folketinget, er, at de sådan set ikke er velkomne.

Så derfor tror jeg, at hvis man opfatter det som en risiko, at der skulle komme dygtige mennesker til Danmark for at arbejde og for at bidrage til samfundets udvikling, så er den chance, vil jeg hellere kalde det, jo nok forholdsvis beskeden. I virkeligheden står vi jo nok med det problem, at når vi virkelig får brug for nogen, så vil de høfligt takke nej og hellere søge til London eller andre steder, hvor man ikke som udlænding på forhånd betragtes med mistro.

Det, som vi selvfølgelig så kan gøre for at sikre vores egen lovgivning, er at sikre eksklusivretten, at sikre, at vi bakker fagbevægelsens muligheder op. Man kunne f.eks. have en registrering af EU-borgere, således at den skete ved første arbejdsdag og ikke først efter 90 dage. Man kunne kigge på de regler, der var i 1960'erne, hvor det var sådan, at dér, hvor der ikke var overenskomst på et område, skulle der være sikret overenskomstmæssige vilkår, herunder lokalaftaler og kutymen.

Det var faktisk den måde, man klarede det på i 1960'erne, hvor vi jo havde en anderledes situa-